

LA BÈRNIA

La Bèrnia, la majestuosa serra que tanca pel nord la Marina Baixa, és el teló de fons de la meua infantesa, de les vacances de Pasqua i d'estiu que passàvem a cals avis, a la partida alteana de Cap Negret. D'ella ens venia, de la font del Garroferet, l'aigua de cisterna que bevíem. I dels seus boscos baixava, en carros carregats a caramull, la llenya per a les cuines, forns i llars de la zona. Les nits clares d'estiu, des de casa, s'endevinava, més negra que el cel, l'alta silueta de la serra animada per alguns punts de llum. Són els focs dels pastors, ens deien els majors.

L'estiu que vaig fer quinze anys, el meu pare va proposar-nos, al meu germà i a mi, de pujar al Forat de Bèrnia, un túnel natural que en travessa la cresta. Ens acompanyà Pepet Rostoll, un veïnet de dotze anys que ja hi havia pujat a fer llenya per al forn de la teuleria de son pare. A sol ixent passàrem per Altea la Vella i enfilàrem els primers tossals de la falda. La senda, pedregosa però ben conservada, devia de ser antiquíssima. A mitjan matí ens aturàrem a fer un mos. Seguïrem amunt i a poc trobàrem una família que habitava durant el bon temps una de les poques casetes disperses que hi havia. Un got d'aigua, una fotografia i seguïrem penyes amunt.

El paisatge es feia feréstec, el camí més empinat. Pedrisses. Suàvem. De sobte ens va acollir el vell Pinar de Calces, que des de la costa és una llarga taca verda sobre el gris de la pedra. El travessàrem acompanyats pel cant forestal dels pins. Ja érem prop del cim. Una fonteta, amb un abeurador per als ramats, ens forní d'aigua. Un últim esforç i al davant nostre vàrem veure la boca triangular d'una cova. Era l'entrada del Forat, un estret passadís de roca viva que en alguns trams feia poc més de mig metre d'ample. Per això se'l coneix també com "el comp-

tador de cabres". La panoràmica era sublim. A l'esquerra la mar, la badia d'Altea entre Toix i l'Albir, i a la dreta el circ de les serres d'Oltà, el Ponotx, el Puig Campana, el cim d'Aitana i la Serra Gelada. Travessàrem el túnel, amb un fort vent que ens eixia a l'encontre, i a l'altre costat albiràrem l'ombria de la serra, Benissa i gran part de la Marina Alta.

Hora de dinar. Retornàrem a la fonteta de l'abeurador i de sobte sentírem uns forts lladrics i el dring de moltes esquelletes.

A poc se'ns presentaren tres gossarros salvatges i al seu darrere un ramat de cabres blanques de grans banyes, les mateixes dels quadres que representen l'expulsió dels moriscos del 1609. El xiulit del pastor, un xicot jovenàs que aparegué de seguida, va calmar l'excitació dels gossos i ens va retornar la calma. Aquell callosí només baixava al poble cada quinze dies. Pasturava un ramat de cent animals que de nit dormien en alguna cleda a la porta de la qual encenia una foguera. A mil metres fa frescor.

Es va acomiadar i el silenci tornà a ensenyorir-se dels cims. Nosaltres,

després d'un breu descans, començàrem la baixada. Si pujar ens havia costat vora quatre hores, no convenia retardar el descens. La part més abrupta del camí calia fer-la amb bona llum. De fet a posta de sol ja érem a casa, cansats i satisfets. L'excursió ens havia posat en contacte amb un món natural i intacte. Ben diferent del d'ara, més de quaranta-cinc anys després, quan els cotxes poden arribar ben amunt i la Bèrnia és víctima de parcel·lacions i urbanitzacions que estan posant en greu perill el seu ecosistema. La seua bellesa. La seua existència!

TONI MESTRE

Poeta i periodista

«LA BÈRNIA ÉS VÍCTIMA DE PARCEL·LACIONS I URBANITZACIONS QUE ESTAN POSANT EN GREU PERILL EL SEU ECOSISTEMA. LA SEUA BELLESA»